

MICHAEL PILARCZYK

DANSEN in de HEMEL

meer dan
50.000
lezers

ROMAN | INVICTUS

MICHAEL PILARCZYK

DANSEN in
de HEMEL

ROMAN | INVICTUS

~ INVICTUS ~

I am the master of my fate
I am the captain of my soul

~ *William Ernest Henley* ~

Inhoud

Ik moet je iets vertellen	11
Lotte	15
Lisa	28
Tot de dood ons scheidt	43
IC (Morgen is alles anders)	55
Leven voor de dood	64
Sodom en Gomorra	76
Gedonder	90
De bank	103
Mayday Monday	110
Ik moet je iets vertellen II	124
Ontmoeting met het verleden	136
Reddende engel	147
De Vos en de Spiegel	154
Levenslang	171
Goudkoorts	177
Donna	189
De wedergeboorte	198
Geschenk uit de hemel	208
Zoals het had moeten zijn	217
De derde vaas	226
Leven na de dood	239
Epiloog	247

Deel een

LISA

zondagochtend 23 mei 1999

IK MOET JE IETS VERTELLEN

Hoe ik was thuisgekomen wist ik niet. Ik lag in de hal, het marmer drukte koud tegen mijn blote bovenlijf en een scherpe pijn stak als een mes in mijn nek. Waarom lag ik halfnaakt op de vloer met mijn mobiel in mijn hand?

Niet veel later hing ik met mijn kop in de wc.

Moeizaam krabbelde ik op en strompelde naar de keuken. Uit het kastje waarin de reservevoorraad medicijnen van Lisa lag opgestapeld pakte ik twee ibuprofen en een oxazepam. Ik leunde tegen het aanrecht. Door het waas van mijn uitgedroogde contactlenzen zocht ik naar aanwijzingen op mijn telefoon. Drie gemiste oproepen van een onbekend nummer, de eerste om twee minuten na middernacht. Om 3.33 uur had ik een gesprek beantwoord.

Toen drong het tot me door. Het feest, het telefoontje van Lotte, na zoveel maanden.

Mijn maag kromp ineen, het laatste beetje champagne verdween in de gootsteen. Ik dronk een paar slokken water en slikte nog een valium. Frisse lucht zou me goed doen.

In de hal raapte ik mijn *God of House Music*-T-shirt op van de vloer, trok het aan en sloop langs de slaapkamer. Lisa sliep nog. Einstein lag tegen haar aan en opende even, waakzaam maar zonder interesse, zijn blauwe ogen. Door de serre liep ik naar buiten. Vanaf

het bankje in de rozentuin staarde ik over het landgoed op zoek naar een antwoord. Wat Lotte gezegd had kon niet waar zijn. Seks en kinderen waren voor mij twee dingen die niets met elkaar te maken hadden.

In de verte klonken kerkklokken. Natuurlijk, het was zondag. De klokken waren het teken dat het spreekuur begon.

‘Hallo God,’ zei ik. ‘Daar ben ik weer.’ Ik keek naar de hemel, er kwam geen antwoord.

Ten einde raad belde ik Branco, mijn steun en toeverlaat, mijn reddingsboei, al sinds de eerste dag op de middelbare school mijn beste vriend. Niemand wilde naast hem zitten en ook niet naast mij, zo werden we tot elkaar veroordeeld. We hadden allebei een mond vol ijzerwerk en voorzetglazen, alleen had hij geen dubbel glas, wel betere cijfers, daarom werd hij accountant en ik plaatjesdraaier. Branco en ik waren de pispaaltjes van de klas en zo trokken we samen ten strijde, als vrienden voor het leven, tegen de rest van de wereld.

‘Voor iemand die zes uur geleden nog halfdood op straat lag ben jij er vroeg bij,’ zei hij. Uit zijn toon maakte ik op dat hij het een geestige opmerking vond. ‘Mijn twee kleine meiden hier vonden het niet nodig dat papa mocht uitslapen, dus ik voel me nog wat brak, maar, Mishka, een onvergetelijk feest!’

‘Kun je komen, nu?’

Zijn uitbundigheid veranderde onmiddellijk in ernstige zakelijkheid. ‘Iets met Lisa?’

‘Nee, er is...’ Ik wist niet hoe ik het zeggen moest.

‘Ik kom eraan,’ zei hij.

Een paar keer haalde ik diep adem en ik snoof de geur van de rozen op, maar mijn leven was allesbehalve rozengeur en maneschijn. Ik bekeek de kalkwitte muren van de villa, aangetast door de tijd. Villa Eyckenbosch was niet zomaar een huis, het was *ons* huis. Lisa was er

geboren en nadat haar vader was overleden waren wij er gaan wonen. Dat was een half jaar nadat Lisa en ik hier in de rozentuin waren getrouwd, toen alles nog was zoals het altijd had moeten blijven.

Het knarsende grind maakte een einde aan de stilte en aan mijn hopeloze gemijmer. Toen Branco zijn familie-station naast de paardenstal parkeerde liep ik hem moeizaam tegemoet. Hij stapte uit en schudde zijn hoofd. Ik schudde mijn hoofd ook, we begrepen elkaar zonder woorden. We wandelden de tuin in en Branco vertelde wat er die nacht gebeurd was. Ze hadden me vrijwel buiten bewustzijn gevonden op het stoepje bij de nooduitgang van Escape, waar de *launch party* van mijn nieuwe bedrijf FUTURE MEDIA uitbundig werd gevierd. Alle hotemetoten hadden zich verzameld op de rode loper: zakenrelaties, journalisten, bankiers, BN'ers en ander volk uit de showbizz. Niemand wilde dit missen. Wat we deden was niet onopgemerkt gebleven. 'Mishka Kamadev: van plaatjesdraaier tot zakentycoon' had *Quote* geschreven. Succesvol was een understatement, ik was godvergeten briljant. Nachtenlang had ik dansmassa's in extase gebracht met mijn muziek in de RoXY, de iT en in Escape. Als *the most famous DJ from Amsterdam* had ik Europa veroverd en daarna de wereld. En toen die wereld te klein werd begon ik, niet gehinderd door enige kennis van zaken, een dot.com company. De hysterie van de internethype beleefde hoogtijdagen en de geheime inlichtingendienst van het lijfblad voor de *rich & famous* belde me op of ze alvast een plekje op de lijst van poenscheppers voor me moesten reserveren. Ik zou de jongste multimiljonair worden in de *Quote 500*. Nog geen negen maanden nadat ik het leven van Lisa en mij op de rand van de afgrond had gebracht, lachte Vrouwe Fortuna mij weer toe. De *launch party* van FUTURE MEDIA was *the revival of my life*, en uitgerekend die nacht belde zij, die vrouw uit mijn verleden, Lotte.

Branco en ik liepen langs de eiken over het landgoed. De Japanse sierkers was uitgelopen, de bloesem verspreidde een zoete geur en een vlinder fladderde er tussendoor.

‘Ik heb je een taxi in getild en hier voor de deur afgezet. Toen ging het wel weer, beweerde je.’ Branco lachte en schudde zijn hoofd nog eens. ‘Vannacht reageerde je ook al nergens op. Wat is er met je?’

‘Lotte is zwanger.’

‘Wie?’

‘Ze belde vannacht. Ze is zwanger. Zegt ze.’

Branco’s blik verstarde.

‘Van jou?’

‘Kan ik me niet voorstellen.’

‘Heb ik iets gemist? Jij neukt Lotte? En dat vertel jij me niet?’

We keken elkaar zwijgend aan.

‘Dus jij hebt Lotte..., en nu is ze zwanger! Nou, dat heb je weer mooi voor elkaar.’

Het was een beetje uit de hand gelopen die nacht. Lisa had me al vaker gewaarschuwd dat ik niet zoveel moest drinken. Er gebeurt nog eens iets waar je spijt van krijgt, had ze gezegd. Maar van alles wat er had kunnen gebeuren, had ik dit niet kunnen bedenken.

‘En nu?’

‘Wat denk je! Een kind past niet in mijn leven en ik pas niet in het leven van een kind. Wat moet ik doen?’

Mijn mobiel piepte. Ik keek naar het schermpje en draaide het meteen naar Branco.

Neem contact met me op, nu!

We moeten praten! Lotte X.

‘Jezus, Mishka, hoe ga je dit nu weer aan Lisa uitleggen?’